

І С Т И Н И

КАФКА

ЗАМОК

Харків
«ФОЛІО»
2017

ГАЛКА, ЯКА ПРАГНЕ ЗАХОВАТИСЯ
ПОСЕРЕД КАМІННЯ,
або АУТИЗМ ФРАНЦА КАФКИ

У перекладі із чеської Кавка — це галка, «цілком недоладний птах», — на думку самого письменника, який відчував свою схожість із цією недоладністю і називав себе галкою, у якої відпали крила і для якої не існують після цього ні висота, ні відстань, вона упокорено стрибає серед людей, сіра як попіл, і прагне заховатися посеред каміння. Цей опис багато пояснює і у творчості Франца Кафки, що часто ставала камінням, серед якого він прагнув заховатися від світу і в якому світ відбивався, ніби у чудернацькому, химерному дзеркалі.

Спроба пояснити приховане в книгах Кафки зроблена багатьма дослідниками. І особливо часто вони намагаються розшифрувати останній, незакінчений і найбільш загадковий роман «Замок». Існує надзвичайно багато трактувань цього роману. У передмові до першого видання, здійсненому всупереч заповітові автора, який просив знищити рукопис, видавець і найближчий друг Кафки Макс Брод пише: «Що ж означає Замок із усіма його дивними документами, незбагненою чиновницькою ієрархією, з його мінливими настроями і підступністю, з його амбіціями (і до того ж цілком виправданими) на особливу повагу, особливу покору? Не відкидаючи часткових

трактувань окремих епізодів, які самі по собі можуть бути цілком правильними (...), цей Замок, до якого К. не має доступу і до якого він з незрозумілих причин навіть не може наблизитися, є саме тим, що теологи називають Божою ласкою, опікою Бога над людськими долями (у Селі), продуманість випадковостей, таємничі рішення, дари і покарання, незаслужене і присвоєне, так зване «Non liquet» у житті кожного. Тому у «Процесі» і в «Замку» зображені обидві форми божественного (у розумінні Кабали) — правосуддя і Божа ласка». Саме цей важкий шлях землеміра К. до Божої благодаті, на думку Брода та інших дослідників, описаний у «Замку», а завершення роману, яке перед смертю Кафка розповів Броду, логічно вкладається у це трактування. Після численних поневірянь і принижень знесилений і немічний землемір помирає, а перед смертю із Замку приходять повідомлення про те, що хоча правної підстави і немає, але у зв'язку із особливими обставинами К. дозволяється жити і працювати у Селі. Це можна розуміти як торжество Божої справедливості або як злу іронію долі.

Але існують й інші трактування роману, на думку Брода, «хибні». Серед найбільш прямолінійних — насамперед відшукування пророцтв конкретних історичних подій. Наприклад, спроба Клауса Манна та численних інших дослідників проводити паралелі між сюжетом «Замку» і реаліями нацистської Німеччини. Чи розшифрування описаного в романі як пророчої пародії на соціалістичну систему. Або сатиру на реалії Австро-Угорської імперії, у яких жив автор. Саме так швидше за все розуміли текст друзі Кафки, яким він читав уривки і був розчарований реакцією, адже слухачі реготали. Про це існує відомий запис у щоденнику. Пізніше у творі знаходили і більш загальну критику тоталітаризму та бюрократії як явищ, притаманних кожному суспільному устрою.

Частина дослідників вважає перипетії, що відбуваються із К., обрядом ініціації на міфологічному та символічному рівні,

такий обряд змушений пройти кожен, хто хоче стати членом тої чи іншої спільноти. Схожі ініціації відбуваються із казковими героями, які проходять випробування вогнем і мідними трубами, аж поки не знайдуть свого місця в житті. Адже землемір бореться не проти чогось чи когось, як, скажімо, Йозеф К. із попереднього роману Кафки «Процес», він добровільно з'являється у Селі і бореться за право жити і працювати там.

Сюжетні перипетії «Замку» часто пов'язують із біографією самого Кафки. Самотність, від якої він страждає і якої одночасно боїться позбутися, — це і відчуття землеміра, який хоче одружитися з Фрідою, але не може покинути задля неї своїх таємничих і незрозумілих їй занять у Селі, тому залишає її саму в школі виконувати важку роботу, а сам вештається по Селу в безрезультатних намаганнях побачити недосяжного чиновника Кламма, проте не може сформулювати, навіщо це йому потрібно. І навіть небезпека втратити Фріду не зупиняє його від цих безглузких, на її думку, походеньок. Саме цей конфлікт між побутом і далеким від реальності життям у власному внутрішньому світі переживав Кафка кожного разу, коли збирався одружитися. Це описано, зокрема, в листуванні із Феліцією Бауер, однією із наречених письменника, її ж вважають частково прототипом Фріди із Замку. Зовнішність Феліції Кафка описує в щоденнику більш ніж промовисто: «Порожнє кістляве обличчя, що відверто демонструє свою порожнечу» (Фріда також не раз описана в романі як дівчина обмежена, неприваблива, неохайна та ще й деспотична). Заняття Кафки літературою були для Феліції чимось настільки ж незрозумілим і непотрібним, як походи К. в Село для дівчини з-за шинквасу Фріди. Все життя Кафка страждав від власної невизначеності поміж страхом втратити таку необхідну йому для писання самотність і страхом залишитися без сім'ї: «Щастя молодих і літніх одружених чоловіків, що працюють у нашій конторі. Мені воно недоступне, а якби й було доступне, то стало б нестерпним, і все ж це —

єдине, чим я був би схильний насититись». Або навіть так: «Без предків, без подружнього життя, без нащадків, сповнений шаленої жаги предків, подружнього життя, нащадків».

Ця боротьба з самим собою супроводжує усі його романи із жінками, саме тому прототипом образу Фріди дослідники вважають і найбільше кохання Кафки, його перекладачку і музу Мілену Єсенську, а прототипом колишнього коханця Фріди чиновника Кламма — чоловіка Єсенської Ернста Поллака. Навіть заїзд «Панський двір» у романі має назву кнайпи, куди любив ходити Поллак. Фріда покинула Кламма заради К., але Єсенська залишилася з чоловіком попри те, що їхній шлюб давно був у кризі, і після смерті К. вона таки піде від чоловіка до збіднілого німецького графа комуніста Шафготша, біографія якого нагадує пригодницький роман: він чотири роки провів у російському полоні, був особисто знайомий із Леніним і Троцьким, а під час Другої світової війни став націонал-соціалістом, але при цьому не допоміг Мілені звільнитися із концтабору, хоча й мав таку можливість. На відміну від своєї коханки, Шафготш успішно дожив до глибокої старості і помер у 1972 році. Пророчу алузію на таку долю Мілені можна відчитати у «Замку», адже Фріду спокушає і забирає від К. Єремія — один із двох однаково недолугих і легковажних помічників.

Інша важлива для Кафки проблема — виснажливість і невдячність письменницької праці, зображена у «Замку» в образі листоноші Варнави, який має надійну професію шевця (як і сам Кафка у своєму страховому агентстві), але попри це ходить до Замку і страждає від того, що розносить нікому не потрібні старі листи з архіву. А страждання його виражається в тому, що він погано виконує свою роботу, по кілька днів залишає листи лежати вдома на лаві, перш ніж віднести адресатові, дає їх читати сестрі, не щодня з'являється в Замку.

Землемір К. відчуває себе чужим у Селі, звичаїв і законів якого він не знає. Чужим відчуває себе і Кафка, адже він ні-

мець, який живе у Празі, однаково далекий як від німецької, так і від чеської культури, до того ж єврей, хоча і від єврейської культури та релігії він достатньо далекий. Він ненавидить свою роботу в конторі, але не здатен позбутися її. І не лише із фінансових міркувань, а й від страху стати невірником свого письменства, залежати від гонорарів і бути змушеним публікувати написане. Робота заважає його писанню, а писання роботі. До цього додаються проблеми з жінками та здоров'ям. Цей заплутаний клубок реальних і надуманих проблем виснажує Кафку не менше, ніж його героя. А до всього цього додається ще й екзистенціальна самотність маленької людини, беззахисної перед безжальною м'ясорубкою системи, незалежно від того, що саме виступає в ролі такої системи — загальна несправедливість, що панує у світі, недосконалість будь-якої влади або конкретного державного устрою, чи і зовсім маленька несправедливість фірми-працедавця або ж непростих стосунків із власною родиною.

Часто дослідники «Замку» не лише пропонують інтерпретації тексту, а й полемізують між собою. Так, наприклад, Вальтер Беньямін критикує біографічне і релігійно-філософське трактування «Замку». Він вважає, що Кафка, безумовно, стоїть у центрі всіх своїх романів, «але події, які трапляються з ним, ніби навмисне повинні зробити того, хто їх переживає, непомітним, неважливим, запхнути його у саму серцевину банальності. У результаті шифр-ініціал К., яким позначений головний герой роману «Замок», говорить нам про автора не більше, ніж сказала б літера на носовику чи на підкладці капелюха про особистість зниклої безвісти людини. Зрештою, тим легше скласти легенди про цього Кафку, у тому сенсі, що він ніби все життя намагався з'ясувати, як виглядає, але так і не здогадався подивитися у дзеркало».

Що ж до трактування твору за котроюсь із релігійно-філософських схем, то воно, на думку Беньяміна, «напрошуєть-